

Friedrich Hölderlin :

A NÉMETEKHEZ

Ó, népek áldott szíve, szülőházam,
Türelmes, mint a földanya, hallgatag
És félreismert, bár öledből
Az idegen java bőven termett.

Arattak rólad gondolatot, hevet,
Szőlőd szedik, de megvetik omlatag
Vessződ, amiért a föld színén lenn
Szerte vadul tekeregve kúszik.

Te fenti, izzó Géniusz otthona!
Szerelmek tája! már a tied vagyok,
Gyakran harag gyötört miattad:
Balga, önön szívedet tagadtad!

De szépséged nem búhat egészen el,
Sokszor megálltam enyhe meződön és
Tág kereteken tekintve át, fenn
Szűz hegyeid s a te képed láttam.

Folyóid partján téged idéztelek,
Míg zengte félve bús csalogány dalát
A lenge fűz ölén s el-elnyúlt
Alkonyódó mederén a hullám.

S a parton láttam nyílani városid,
Hol műhelyekben hallgat a szorgalom
S tudás s a nyájas nap ragyogván,
Álmaid ihleti, ó művészet!

Mondd, ismered Minerva fiát, aki
Olajjaággal díszletik, ismered?
Még él, igazgat egyre Athén
Lelke, az isteni, itt a földön.

Ha Platon meghitt kertje nem is virul
 Az ár mentén s a táj fia szükösen
 Hősök hamvába szánt s busong az
 Éji madár is az oszlopon fenn.

Ó, szent erdő! ó, Attika! ily hamar
 Zuhant le rád az isteni vad sugár
 S röpültek éltetőid, ök, a
 Lángok, az éteri messzeségbe?

De mint tavasz tűn s tér meg a Géniusz
 Országokon. S mi? egy van-e ifjaink
 Között csupán, kibén nem élne
 Sejtelem és szíve mély talánya?

Köszöntsd a német nőt! a nagy istenek
 Jobb szellemét a szíve megóvta és
 A nyájas, tiszta béke napról
 Napra megoldja a zürzavart itt.

Hol most a költők, mint az elődeink,
 Isten kegyéből jámborak és vígak
 S a bölcsék, mint a bölcséink, a
 Hüsek, a bátrak, a meg nem ingók?

Nemességemben légy honom üdvözölt.
 Legőbb gyümölcsöd, új neve bár, Idő!
 Muzsák közt első és utolsó
 Muza, Uránia, im köszöntelek!

Még vársz te, hallgatsz, műveiden tűnődsz
 S új képeden, mely lenne igaz tanud,
 Egyetlenegy, akár te, mint te
 Jó, szerelem tüzein szülemlő!

Hol Déloszod hát? Hol van Olimpiád,
 Hogy egybe hulljunk mind a nagy ünnepen!
 De hogy tudná fiad, amit te
 Régen emelsz, Örökéltű, nekünk?

Rónay György fordítása